

Paměť

Bylo by hrubou chybou, kdybychom pod „paměť“ rozuměli pouze nějakou duševní (psychickou) vlastnost. Tak jako musíme rozšířit chápání „reakce“ na všechny roviny skutečnosti, musíme analogicky rozšířit i chápání „paměti“ nejen na všechny organismy, tj. i nejnižší, nýbrž i na všechny skutečnosti (pravá jsoucna) před-živé, dokonce na tzv. subjaderné částice, a ovšem na kvanta. Tak jako je celý náš Vesmír založen zejména na reaktibilitě svých „složek“, tak je udržován zejména schopností těchto složek uchovávat některé „informace“ (a „struktury“ atd.) ve své paměti. Tak kupř. každá pravá událost, a to právě i na nejnižších úrovních, si v každé své fázi musí pamatovat – a skutečně pamatuje – něco ze svého dosavadního průběhu; jinak řečeno, musí si vždy znovu zpřítomňovat svou bylost (vždyť ta stále „narůstá“, jak událostné dění pokračuje). Událost se děje přece tak, že v každé její další, nové fázi zůstává každá její již proběhlá a uplynulá fáze nějak (zajisté jen nějakým způsobem a zčásti) „při tom“, jak se vždy nově uskutečňuje fáze právě aktualizovaná a aktuální. Událostné dění není postupnou sérií aktuálních momentů, ale je časově souvislým celkem všech svých fází, všech svých „momentů“, které nejdou pouze jeden po druhém a po sobě, ale které se také specifickým způsobem překrývají a ještě spíše navzájem prostupují v komplikované struktuře, kterou až dosud většinou přehlízíme a jen někdy tušíme.

(Písek, 101003-1b.)